

när du ändå är där nere

Där borta står ditt ex. Han har hög hatt på sig och går i svart och vitt.

Lätt brusigt, som sandkorn bländar en lins.

Eller en strumpa över tv-skärmen. Lite som ett skämt när du fortfarande hämtar bestick åt honom.

Jag tror inte på kaninerna i hans höga hatt.

Deras svarta hål för ögon, och utan blick, vad är jag då värd?

Hans röda hår fastnar mot våt hud, som alger eller krabbor. Kött som kött.

Du har på dig samma klänning som du bar för ungefär ett år sedan.

Ni matchar.

Gravitationen är för en gångs skull till min fördel.

Metallstänger som böjs, vajrar som släpper,

rygggradar så urkalkade att de liknar flöjter. Jag blåser i ditt öra,

men där havet lurar i snäckor,

där snider han tålmodigt något fult ur dig.

Med händer och vänner.

Med vänner vad händer?

Lite senare står ni och flirtar. Ditt sätt är berusat, löjligt men naivt.

Glaset är kristall. På väggarna hänger hjortar, grävlingar, spön och abborrar.

Det luktar trä och slem, sekret tränger nästan upp ur jorden

som jag äter. Entreprenör. Du ger och får,

det varma tomma skaftet endast något dött kan ge.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren georgevillintedö med Poeter.se id #29871 innehar upphovsrätten